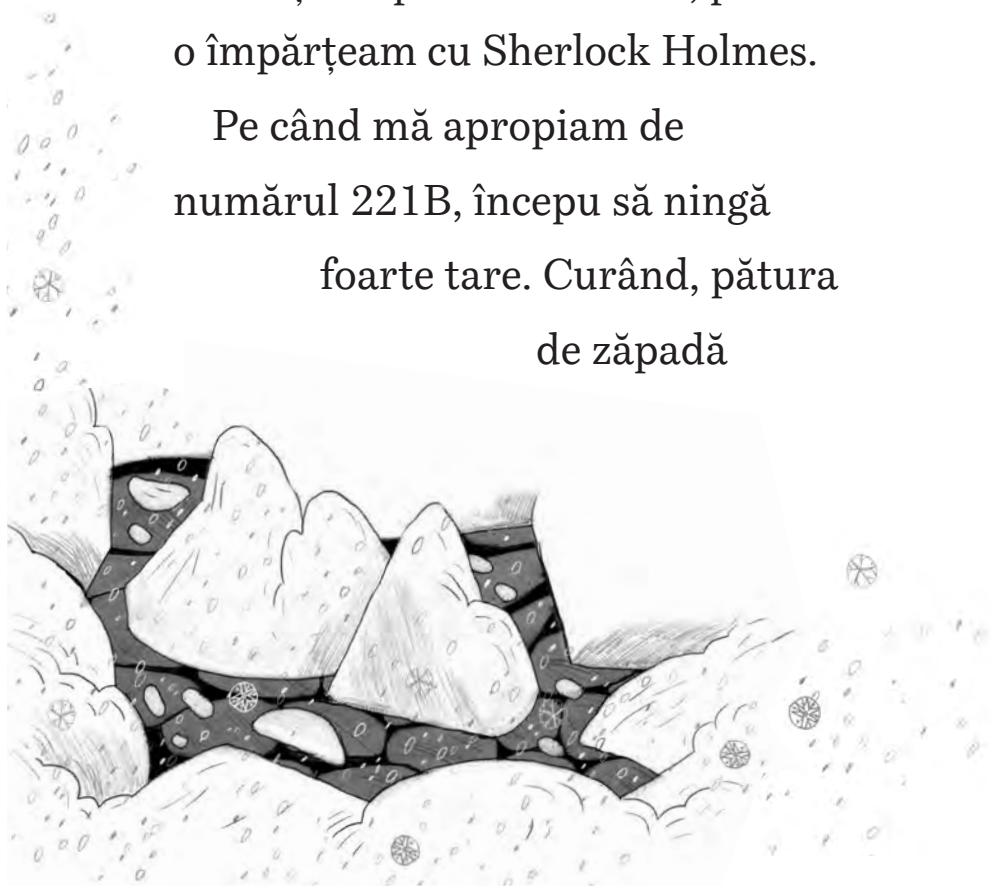

Era a doua zi după Crăciun.
Petrecusem câtva timp cu familia,
iar acum eram în drum spre
locuința de pe strada Baker, pe care
o împărțeam cu Sherlock Holmes.

Pe când mă apropiam de
numărul 221B, începu să ningă
foarte tare. Curând, pătura
de zăpadă

înăbuși tropotul cailor pe stradă,
în timp ce trăsurile și birjarii își
încetiniră goana ca să nu alunece.
Strada era neobișnuit de liniștită
fără băieții cu tonete mobile și fără
vânzătorii de ziare.

Vânzările mergeau de obicei
foarte bine înainte de Crăciun,

Băiat cu tonetă mobilă

Vânzători ambulanți cu tonete pe roți.
Sunt folositori deoarece cunosc bine
Londra și intră zilnic în legătură cu foarte
mulți oameni. Au reputația de a fi șireți.
Pot fi des auziți prin oraș, vânzându-și
mărfurile, însoțiți de fluierături speciale.

Însă părea că acum oamenii se tot opreau să-și tragă răsuflarea. Deși împărțiserăm aceeași locuință doar câteva luni, Holmes mă invitase să iau parte la câteva dintre investigațiile sale. Mă bucuram să îl asist și, în timp ce mergeam pe străzile înzăpezite, mă întrebam dacă prietenul meu era în toiul investigării vreunor mistere sau dacă petrecuse un Crăciun liniștit. Cu siguranță îl petrecuse de unul singur, dar pentru el asta nu era o problemă.

Proprietăreasa noastră, doamna
Hudson, îi purtase cu siguranță
de grijă, așa cum făcea

mereu. Nici nu
am apucat să
bag bine cheia
în încuietoare
și să deschid, că
doamna Hudson
m-a și întâmpinat în hol.

– Crăciun fericit, domnule
Watson! exclamă ea, zâmbind
larg.

Pentru o clipă am crezut că
mă va pupa pe obraz. Nu m-ar
fi deranjat, dar mă amuzam
gândindu-mă ce reacție ar fi avut
dragul meu prieten cu privire la
așa o manifestare.

– Sunt sigură că domnul Holmes
se va bucura să vă vadă. Nu i-ar
strica puțină companie.

Mi-am dat jos paltonul și
pălăria, am scuturat afară zăpada
de pe ele și le-am agățat în cuierul
din hol.

– E o zi geroasă, doamnă
Hudson. Sper că nu este nevoie să
ieșiți din casă azi.

A zâmbit și a dat din cap că nu.

– Vă voi aduce niște cafea
fierbinte.

Speranța unui nou mister
care trebuia neapărat
deslușit mă făcu să urc scările
mai repede decât de obicei. Am
deschis ușa camerei de zi și l-am
găsit pe Holmes încă îmbrăcat în
cămașă de noapte și capot mov.
Părul lui negru nu avea luciul

obișnuit, iar flăcările trosnitoare
ale focului îi luminau fața ascuțită
în timp ce fuma una dintre
pipele sale lungi.

Câteva ziare erau
împrăștiate pe podea,
iar Holmes se
holba

la o pălărie veche și ponosită,
agățată pe spătarul unui fotoliu
din fața lui. Lupa era pe fotoliu,
ceea ce demonstra că studiase
atent pălăria. Asta putea duce la o
singură concluzie.

– A fost comisă vreo crimă? am
întrebat nerăbdător. Are pălăria
asta ponosită vreo poveste de
spus?

Pe chipul lui Holmes apăru un
surâs, și mi-am dat seama că el nu
părea deloc surprins de sosirea

mea, chiar dacă ajunsesem cu câteva zile mai devreme decât îl anunțasem.

– Oh, nu, Watson, nu-i nicio crimă, însă e un mister la fel de interesant. Hai, vino! Mă bucur să am un prieten cu care să pot vorbi despre asta.

– Spune-mi povestea pălăriei, rogu-te, Holmes, am zis, așezându-mă în fața lui și încălzindu-mi mâinile la focul șemineului. Bănuiesc că, deși pare

o pălărie obișnuită, prezintă totuși vreun indiciu care să te ajute să rezolvi cazul și să prinzi criminalul.

– Dar nu este vorba despre nicio crimă.

– Atunci, de ce analizezi pălăria cu așa un interes?

Holmes își îndreaptă atenția spre mine.

– Când înghesui patru milioane de oameni pe o suprafață de numai câțiva kilometri pătrați, e clar că se vor petrece unele situații bizare.